

podle § 49 čís. 5 j. n. k rozhodnutí tohoto sporu výlučně příslušným okresní soud, a to, an předmět pachtovní leží v obvodu okresního soudu v K., tento okresní soud.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud usoudil správně z obsahu žaloby, že žalobního děje v ní vyličeného a z konečné žalobní žádosti, že tu jde o žalobu o vrácení pachtovní jistoty, tudíž o rozepři z nájemní smlouvy, a že proto pro ni jest podle § 49 čís. 5 j. n. příslušným okresní soud. Na tom nemění nic, že žalobce již v žalobě přihlíží k dlužné částce pachtovného a ji sráží ze zažalované jistoty. K té by se musilo přihlížeti i bez toho, kdyby žalovaný za sporu pohledávku na pachtovném namítl ke súčtování, a přece nebude pochyby, že by se tímto přednesem žalovaného, i kdyby činže převyšovala 5.000 Kč, nic nezměnilo na příslušnosti okresního soudu platně založené zažalováním pachtovní jistoty. Zúčtováním nájemného s jistotou předstihl žalobce jen očekávanou námitku odpůrcovu. Přes to však týká se žaloba jen jistoty, kdežto zaplacení činže se »týká« jen námitka. Kdyby byl správný stěžovatelův názor, že pro naznačený vztah mezi zažalovanou jistotou a dlužnou činží i žaloba o jistotu se týká zaplacení činže, patřily by spory o zrušení nájemní smlouvy podle § 1118 obč. zák. následkem prodlení v zaplacení nájemného, pokud by převyšovalo 5.000 Kč, před sborový soud, ačkoli není vážných pochybností, že spory ty patří k výlučné příslušnosti okresních soudů.

Čís. 9320.

Předpis § 225 c. ř. s. vztahuje se i na rekursní lhůtu do usnesení odvolacího soudu, jímž byl zrušen rozsudek pro uznání.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, R I 839/29.)

P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal rozsudkem pro uznání podle žaloby. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu.

N e j v y š š í s o u d odmítl žalobcův rekurs do zrušovacího usnesení odvolacího soudu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení bylo vydáno ve sporném řízení proti dílčímu rozsudku pro uznání a bylo právnímu zástupci žalobců dodáno dne 2. července 1929. Uplynula tudíž čtrnáctidenní lhůta rekursní stanovená v § 521 c. ř. s. dne 16. července 1929, rekurs byl však podán až 14. září 1929, tedy zřejmě opožděně. Na tom nemění nic, že počátek rekursní lhůty padl do soudních prázdnin. Podle čl. II čís. 3 zákona ze dne 19.

ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. o změně druhého odstavce § 225 c. ř. s. nemají soudní prázdniny na počátek a uplynutí konečných lhůt v oprávněném řízení proti rozsudkům pro zmeškání a pro uznání vlivu. Předpis ten se vztahuje nejen k odvolání, nýbrž také k dovoláním a k rekursům, zkrátka ke každému oprávněmu prostředku za celého sporného řízení ve všech stolicích proti rozsudkům naznačeného druhu (srov. rozhodnutí čís. 8707, 8121, 5565 sb. n. s.).

Čís. 9321.

Právo a povinnost poddlužníka platiti zabavenou a k vybrání přikázanou pohledávku vymáhajícímu věřiteli trvá, pokud poddlužník neobdržel usnesení o zrušení přikázání k vybrání nebo exekuce, nebo pokud se zcela spolehlivě o něm nedověděl. Nestací pouhé sdělení dlužníka poddlužníku, že jest exekuce zastavena, aniž záleží na tom, zda byl vymáhající věřitel již uspokojen nebo slíbil sečkání. Placením celé zabavené a přikázané pohledávky vymáhajícímu věřiteli sprostil se poddlužník dluhu, třebas vymáhaná pohledávka nedosahovala výše zabavené a přikázané pohledávky.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, Rv I 1415/29.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaných zrušení pachtovní smlouvy a vyklizení pachtovních předmětů proto, že žalované nezaplatily včas, dne 1. srpna 1928, pokud se týče ani do podání žaloby pachtovné, v kterémžto případě jest žalobkyně podle smlouvy oprávněna žádati do měsíce vyklizení pachtovních předmětů. Žalované namítly, že pachtovné nemohly zaplatiti, poněvadž bylo u nich jako u poddlužnic zabaveno pro pohledávku berního úřadu v P. a o zrušení exekuce nebyly až do podání žaloby soudem vyrozuměny. Pachtovné zaplatily ještě před podáním žaloby bernímu úřadu v P. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatelka vytýká neprávem odvolacímu rozsudku nesprávné posouzení právní. Netřeba rozhodovati ani o tom, zda žalobkyně byla oprávněna přes zabavení a přikázání k vybrání pohledávky nájemného domáhati se zrušení nájemní smlouvy z důvodu nezaplacení v čase určeném smlouvou, t. j. 1. srpna 1928. I když jí přísluší podle smlouvy právo na zrušení nájmu pro neplacení včas, třebas pohledávka z nájemného byla zabavena a přikázána k vybrání, lze toto právo uplatniti jen, když žalované byly v prodlení. To dovolatelka sama správně podotýká. Ale proti žalobkyni nebyly žalované v prodlení, ona sama žalobkyně je požádala, by zabavenou pohledávku vyplatily jí, a by neplatily vymáhajícímu věřiteli proto, že exekuce bude zastavena. Prodlení nemohlo nastati potud, pokud o zrušení exekuce nebyly žalované bezpečně uvědo-